

יום בלתי נשכח

נכתב על ידי **Mark Owens**, תורגם על ידי **איציק מה-יפית**, מתוך **FLYING** מתאריך 13.5.11.

הערת המתרגם: כמו שלימדו אותי כל מדריכי הטיסה שלי, תמיד תכנן קדימה, צפה מספר צעדים קדימה. הסיפור הבא מוכיח שזה נכון ויכול לסייע ברגעים קשים.

אחותה של אשתי הזמינה את אשתי ואותי לבלות את סוף השבוע של יום הזיכרון (Memorial Day) ב Cape May – ניו ג'רסי. ביקור של תחילת הקיץ בחופי ג'רסי נשמע כמו חוויה, בנוסף לכך שיכול הייתי להטיס אותנו לשם בצסנה Skyhawk שלנו. תוכניתנו הייתה לטוס לשם ביום ראשון, לבלות שם יומיים ולחזור ביום שלישי. היינו גמישים בשני צידיו של סוף השבוע כך שלא חשבתי שמזג אוויר יהווה בעיה.

בוקר יום שבת היה אביך ומעונן באינדיאנפוליס, ומכ"מ ערוץ מזג האוויר הראה קו של ממטרים במרכז אוהיו, מעט צפונית לנתיב שלנו. טיסת IFR

שלנו למורגנטאו, מערב וירג'יניה, הייתה חסרת אירועים. נחתנו בתנאי VFR מגבלתיים, התמתחנו, תדלקנו והמשכנו בדרכנו ל – Cap May במזג אוויר משתפר. בעודנו טסים ישירות מעל שדה התעופה הבינלאומי של בלטימור- וושינגטון בגובה 7,000 רגל, יכולים היינו לראות את קו החוף של ניו ג'רסי.

ארבע שעות לאחר עזיבת אינדיאנפוליס, הגענו ל – Cap May, שם היה מזג אוויר די טוב על החוף. במהלך היום הבאים היה לנו מאד נחמד על הטיילת, מהליכה לחוף והנאה אמיתית ממסעדות טובות.

מהר מדי היינו צריכים לתכנן את חזרתנו. ושוב, התחזית במרכז אוהיו הייתה גשם וסופות ברקים לאורך היום. עזבנו את Cap May מוקדם בבוקר, כשפנינו שוב לכיוון מורגנטאו. כשהגענו, המכ"ם הראה חזית מזג אוויר מערבית לסינסינטי, דרומית לנתיב שלנו לאינדיאנפוליס, אולם נעה צפון מזרחית.

אין בעיה. ביצענו שינוי מהיר בתוכניות והחלטנו לטוס לסינסינטי, לנחות בשדה Lunken, לבדוק שם שוב את המכ"ם ולמצוא נתיב פתוח ל"זינוק" מהיר לאינדיאנפוליס.

במהרה היינו בדרכנו לסינסינטי, עם תוכנית טיסה IFR ושמים מעוננים חלקית. במחצית דרכנו התחלתי לראות מגדלי עננים הגדלים צפונית לנתיבנו. ככל שהתקרבו לסינסינטי, השמים שלפנינו החלו להתמלא גם הם, ונאלצנו להתחמק מכל אלה שנערמו סביבנו. בזמן זה, שינינו ערוץ לגישת סינסינטי ודווח לנו לצפות לגישת ראייה אל Lunken. אולם, כמו שתמיד נהגתי, דאגתי שדפיות הגישה ל – Lunken תהיינה זמינות. מסתבר שזה היה הדבר הנכון. לפנינו היה מטוס מנהלים סילוני כשפניו גם הם ל – Lunken, וכאשר גישת סינסינטי אישרה לו גישת ILS, זה לכד את תשומת לבי. הדבר הבא שקרה הוא שקיבלתי הכוונה לכיוון צפונית לשדה ודווח לנו לצפות לגישת ILS.

התחלנו את ההנמכה שלנו דרך עננים מתעבים, וברגע שיירטנו את הלוקלייזר, הועברנו למגדל Lunken. ישירות לפנינו היה קיר של עננים שחורים. "מגדל Lunken, סקיי הוק 9424F, מיושר ב – 3,000 רגל, גישת ILS ל – 21 שמאל". המגדל השיב מייד: N9424F, האם אתם ערים לכך שיש סופת ברקים מעל השדה?"

FLYING

השניות הבאות היו עמוסות פעילות – גשם כבד החל לשטוף את המטוס; הטחתי את המצערת קדימה, פניתי לאחור למזרח, החלתי לטפס ודיווחתי: "9424F, מטפס בפנייה שמאלית, מבקש הכוונה ל - Clermont Country".

בשניות מעטות אלו היה לי מעט שכל לזכור שני דברים – השמיים הנקיים היחידים היו מזרחית לנו, וראיתי את שדה Clermont Country בעודנו טסים מעליו כמה דקות קודם לכן. באותה הזריחה שנכנסנו לתוך הגשם, היינו שוב מחוצה לו, בתוך השמיים הנקיים, וראינו את השדה. היינו על הקרקע בתוך 10 דקות, דחפנו את המטוס לנקודת העגינה וסיימנו לקושרו כאשר הסופה הכתה בנו. רעם, ברק וגשם אופקי נחתו על השדה.

כשהיינו בתוך ה - FBO, מבט חטוף בתמונת המכ"מ נתן לי את התמונה כולה. חזית מזג האוויר שראיתי במורגנטאו, גדלה והתפשטה על פני קטע גדול של דרום מזרח אינדיאנה וחלק מאוהיו. במחשבה שהיא תשכח די מהר, ובאותו הזמן די שמחים להיות על הקרקע, התארגנו לשהייה קצרה.

שלוש שעות מאוחר יותר, הגשם לא ויתר ותמונת המכ"מ לא השתנתה. חזית הייתה נטועה בדיוק במקום אליו רציתי להגיע. היה ברור שהדרך היחידה להגיע הביתה באותו היום הייתה על הקרקע. לפיכך שכרנו רכב ונהגנו שעתים הביתה דרך הגשם. יומיים מאוחר יותר, כשהדברים התבהרו ונרגעו, נהגתי חזרה "וסיימתי" את הטיוול בטיסה הביתה.

ובכן, מה למדתי? דבר אחד לבטח לגבי מזג האוויר – הוא לא יהיה כמו בתחזית. הוא יכול להיות טוב יותר (הטיסה מזרחה) או גרוע יותר (כפי שהיה בדרכנו הביתה), אבל הוא יהיה שונה. לפיכך, עליכם להיות מוכנים לכל דבר. כאשר הועברנו מגישת ראייה ל - ILS, הייתי מוכן. דפיות הגישה היו מוצמדות כבר למוט ההיגוי. אתם זקוקים תמיד למוצא. למרות שלא הייתי מיומן כפי שהייתי צריך להיות, ידעתי היכן השמיים הכחולים ולמזלי ראיתי את שדה Clermont Country כשחלפנו מעליו.

ההפתעה האמיתית היחידה הייתה עד כמה שלוה הייתה רעייתי. הרגשתי כאילו אני על סף הפאניקה, אולם נראה שפעלתי ונשמעתי כאילו הייתי בשליטה, כך שהיא לא הייתה מודאגת. היא חשבה אפילו שזה היה מעניין – והיא עדיין טסה איתי!